

CSÁK GYÖNGYI

Áldozatbemutató

Végtelennek tűnik,
fűstje fojtogat,
miért véreztek ezer sebből
bekötözhetetlen oldalak?
Olyan tehetetlen állók a hídon,
inog, halálba szédít
mielőtt a megszenvedett bölcs gondolattá érne
és szenvedély oldanára a sötét tónusban
fuldokló mintát,
az álmokból is annyi marad.
amit felemelt a nehézkes
madárszárny.
Már nincs félelem bennem,
kiegyezik a léttel a lélek,
általam öleli magához a világot,
nem hagy magamra többé,
az Isten jön velem.

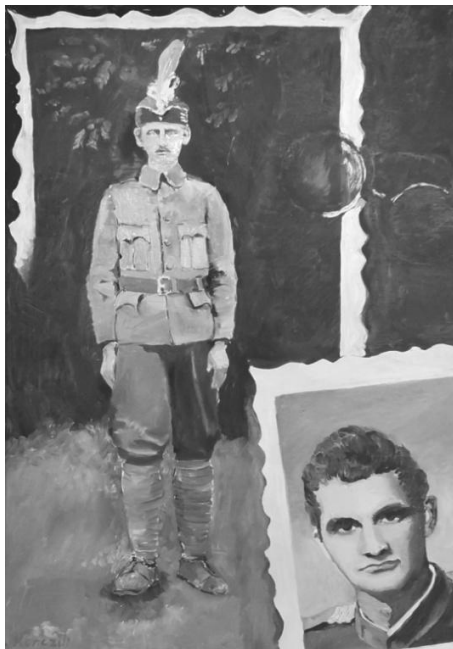
Alku

Uram, ha életem meghagyod,
tetteket ígérek:
tisztá vizű kutakat,
igebolyhos ruhát szövök
élősködő szentjeimnek,
lélekig meztelenítő
csöndekben, szerelmem ereiben
futok tovább: hú anyag

CSÁK GYÖNGYI

Csönd

Egymásra maradtunk.
Meghitt aura ereszkedik fölénk.
Áthat. Érzed és érzem.
Erős kötést képez a csontok enyve –
állván az idő hétfogásait.
Azt mondd: ezer éve ismeresz.
Azt mondom: ismerlek öröktől fogva tán.
Szóval kifejezhetetlen
az érzés szabad lebegése.
Látomás-freskók díszítik
mély csöndünk falát.

Krasznainé Konczili Éva: Apák, nagyapák (40x60 cm olaj, farost)